

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ฝันเป็นมงคล

วันหนึ่ง ๆ เราไม่ค่อยได้อยู่ นะ ถึงจะทุกข์แก่ธาตุแก่ขันธก็ตามแต่ความเมตตาายังเหนือกว่ามันก็ลากไปจนได้ ไปช่วยโลกไปที่นั่นที่นี่ ส่วนมากโรงพยาบาลมากต่อมาก ที่อื่นไม่ค่อยไป มักจะเข้าโรงพยาบาล ๆ เพราะพวกนี้พวกจนตรอกจนมุมพวกโรงพยาบาล เราจึงหนักมือกว่าที่อื่น ๆ โรงพยาบาลสำคัญ เข้าโรจนั้น ๆ ไปเรื่อย เมื่อวานไม่ไปไหน เหนื่อยมาก พัก

ระยะสองสามคืนมานี้ฝันแปลก ๆ อยู่ นะ ฝันเป็นมงคล ๆ ตลอดตั้งแต่เริ่มไป ร้อยเอ็ดกลับมา ฝันเป็นมงคลทั้งนั้นแหละ แปลกอยู่ ที่อดคิดไม่ได้ก็คือฝันที่ว่าท้าวสักกเทวราชมาขอพินั้นแหละ ตื่นเข้าขึ้นมาหายเจียบจริง ๆ พิน มันไปไหนนา จะว่ากลืนกินก็ไม่มีรู้สึก คือมันเข้าไปในปากแล้วมันอาจกลืนลงไป แต่เราก็ไม่รู้สึก ที่ชัดเจนก็คือท้าวสักกเทวราชมาขอพิน พอตื่นนอนขึ้นมาพินหายเลย แปลก ระยะนี้ฝันเป็นมงคลทั้งนั้น เมื่อคืนนี้ก็เหมือนกัน มันไม่ได้ค่อยเป็นฝันสุ่มสี่สุ่มห้า นะ จึงต้องได้คิดถึงความฝัน ฝันอะไร มันจะแปลก ๆ อยู่ พุดให้มันชัดเจน คือจิตนี้ไม่มีโลกเข้าแฝงเลย มีแต่ธรรมล้วน ๆ เวลาออกก็ออกเป็นธรรม ๆ ทำให้น้ำคิดทุกแง่ทุกมุม

อดคิดไม่ได้ที่ว่า ฝันว่าท้าวสักกเทวราชมาขอพิน พอตื่นนอนขึ้นมาพินหาย ไม่ทราบหายไปไหน เราก็อดคิดไม่ได้ มันโยกคลอนอยู่ คือเราจะไม่ไปถอนที่ไหน จะปล่อยให้มันออกเอง พอถึงออกได้ก็จะดึงออก ให้มันอยู่นั้นเสียก่อน ตอนไปร้อยเอ็ดเราฝันว่าท้าวสักกเทวราชมาขอพิน พอตื่นนอนขึ้นมาพินก็หายจริง ๆ ไม่ทราบหายไปไหน เจ้าเองก็งง ถ้าว่าจะกลืนลงไปหรือว่ามันหลุดเข้าไปในปากก็ไม่มีความรู้สึก ไม่ปรากฏนะ แต่อยู่ ๆ พินก็หายไปเฉย ๆ แปลกอยู่ ประกอบกับธาตุขันธ์ชักเคลื่อนไหวแปลก ๆ อยู่ระยะนี้ เคลื่อนไหวไปทางผลลบ เราดูอาการของมันไม่ใช่ผลบวก เป็นผลลบ ธาตุขันธ์ไหวตัว ไหวตัวเป็นผลลบ ๆ

สำคัญก็ที่ว่าวัย มันกระดิกพลิกแพลงอะไรมักจะมีแต่ผลลบ ผลลบกับทรงตัว ที่ให้เป็นผลบวกไม่มีในขันธ์เคลื่อนไหวนะ มีแต่เป็นผลลบ ๆ เรื่อย ๆ แต่เราพุดนี้เราพุดเฉย ๆ นี่ละคุณค่าแห่งการอบรมจิตใจ เราพุดเฉย ๆ เรื่องเป็นเรื่องตายเราไม่มีพุดจริง ๆ เรียนจบหมด นี่ละเรียนธรรมจบ เรียนกิเลสไม่มีจบ เอาจนตายด้วยกันเลย ความพอไม่มีในกิเลส เหมือนไฟได้เชื้อ ไส้เข้าไปเท่าไรแสดงเปลวจรดเมฆ ๆ กิเลสได้เชื้อไส้เข้าไปไหม้ แต่ธรรมนี้พอ ๆ พอเป็นลำดับลำดับ เป็นขั้น ๆ พอพอเต็มที่แล้วพอ

เลย ดีชั่วเข้ามาไม่ติดละ เพราะคำว่าพอพออย่างเลิศเลอ สิ่งที่เขาไปเกี่ยวข้องไม่เลิศเลอ มันติดกันไม่ได้ ตกออก ๆ

เราจึงไม่วิตกวิจารณ์ในการตายของเราเราพูดจริงๆ เหมือนที่สอนโลก สอนโลก นี่สอนด้วยอรรถด้วยธรรม จึงไม่มีคำว่ากลัวกลัว ไม่ว่าสมาคมใดสถานที่ใด แม้ที่สุด ทวยเทพ ก็ไม่เคยมีคำว่ากลัวกลัว ธรรมนี้เหนือตลอด ๆ ไปสังคมใดก็ตาม อย่าว่า เพียงสังคมมนุษย์ แม้พวกทวยเทพก็ไม่เคยสะทกสะท้าน นั่นละใจเป็นธรรมเหนือไปหมดเลย ไปที่ไหนเหนือตลอด ไม่ว่ายี่นว่าเดินว่านั่งว่านอน ใจดวงนั้นไม่มีวัย สง่างาม อยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ให้พากันฝึกฝนอบรมจิตใจนะ นี่พูดเรื่องผลแห่งการอบรมจิตใจ ที่มาพูดให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายฟัง

ใจนี้เวลามันเศร้าหมองมันเศร้าหมองจริงๆ เป็นกองมูตรกองคูถไปเลย มันไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เวลากิเลสได้ชัยชนะมันเต็มที่แล้วมันไม่ได้กลัวบาปนะ พระพุทธเจ้านี้มันเหยียบหัวไปเลย พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่าบาปมีบุญมี นรกมีสวรรค์มี มันเหยียบหัวไปเลยมันไม่เชื่อ มันเชื่อแต่กิเลสตัวสกปรกอยู่บนหัวมันนะ หัวใจมัน แล้วก็บินไปตามนั้นจมลง ๆ ใครเกิดมาอยากจม ไม่มีใครอยากจมแต่ก็จมจนได้ เพราะอำนาจแห่งกรรมของตัวที่คิดไว้ทำไว้นั้นแหละ ให้พากันระวังตัว

พระพุทธเจ้าเป็นเอกแล้วสอนโลกไม่มีผิด เราอย่าอวดเก่งยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าไปทำตามความชอบใจของตน จมแน่นอนไม่สงสัย ถ้าใครเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วผลได้ตลอดไม่มากก็น้อย ตะเกียกตะกายไปตามพระพุทธเจ้า ถ้าตะเกียกตะกายไปตามกิเลส มีแต่จมตลอด ให้พากันจำเอา นี่พูดถึงเรื่องการฝึกฝนอบรมตัวเอง ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานถึงน้ำตาร่วงบนภูเขาที่เคยพูดให้ฟัง เวลากระแสของกิเลสมันรุนแรง รุนแรง ขนาดน้ำตาร่วงบนภูเขา สู้มันไม่ได้ โถ อุทานในใจ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเธอ เอาละ ยังมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรมนะ เคียดแค้นให้ ผู้ใดก็ตามสัตว์ตัวใดก็ตาม เป็นบาปเป็นกรรมทั้งนั้น แต่เคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยในตัวเองนี่เป็นธรรม

นี่เป็นมาแล้ว ที่นำมาพูดนี่คือตัวเองเคียดแค้นให้กิเลสในใจตัวเอง ตั้งสติไม่อยู่เลยนะ ตั้งเท่าไรล้ม ๆ กระแสของกิเลสมันตีเอา ๆ พอตั้งปั๊บล้มทันทีเลย เอาจนน้ำตาร่วงบนภูเขา นั่นละได้เคียดแค้นกันตั้งแต่นั้นมา โถ มึงเอาภูขนาดนี้ คือมันเป็นอยู่ในใจนะ ไม่ได้ออกปากพูดละ โถ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเธอ น้ำตาร่วง เอาละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ฟังใจนะนั่น

นั่นละเป็นธรรมที่มูมานะ ไม่ถอยจริงๆ เอาจนกระทั่งกิเลสหาย หายโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือ นั่นเห็นไหม ความอุตสาหพยายาม ความมูมานะ ความเคียดแค้นให้

กิเลสเป็นธรรมทั้งนั้น เคียดแค้นมากเท่าไรความเพียรความตั้งอกตั้งใจยิ่งมากขึ้น ๆ นะ ความเคียดแค้นให้คนอื่นสั่งสมกิเลส เคียดแค้นให้ผู้อื่นก็สั่งสมกิเลสตลอดไป ๆ ถ้าได้ทำตามความเคียดแค้นเจ้าของแล้วเหมาหมดทั้งตัว จมเลย เช่นฆ่าเขาอย่างนี้ เคียดแค้นให้ผู้อื่น คนอื่น สัตว์ตัวใดก็ตาม เป็นกิเลส เป็นบาปเป็นกรรมทั้งนั้น แต่เคียดแค้นให้กิเลสภายในใจตัวเองนี้เป็นธรรม ๆ

เราเคยเป็นมาแล้ว เอาถึงขนาดน้ำตาร่วง เหอ มึงเอาภูขนาดนี้เชียวหรือ เอาละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เอา ฟังจริง ๆ ฟังขาดสะบั้นไปเลย นี่ละความเคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรม มุมานะไม่ถอย จะเอาให้มันฟัง มันเอาเราฟังให้เห็น ต่อหน้าต่อตา วันหนึ่งมึงต้องฟัง ให้กูถอยกูไม่ถอย เอาฟังจนได้เลย ฟังเสียจนโลกธาตุ สะเทือนนุ่นนะ คำว่าโลกธาตุนี้เขาก็อยู่ตามเขา ที่มันกระเทือนมากก็คือใจกับร่างกาย กิเลสอยู่กับใจ พอกิเลสกับใจขาดสะบั้นจากกันนี้มันกระเทือนถึงกาย กายฟุ้งเลยเชียว

นั่นละเหมือนว่าฟ้าดินถล่ม กายนี้ฟุ้งเลย ไม่รู้ตัวนะ เราไม่มีเจตนา เพราะมันรุนแรงระหว่างกิเลสกับใจที่มันฝังจมกันมานาน นาน ได้ขาดสะบั้นจากกันเป็นคนละฝั่ง นั่นละเหมือนกับว่าฟ้าดินถล่ม ร่างกายนี้ฟุ้งตัวเลย รุนแรงขนาดนั้นละกิเลสขาดจากใจ จนร่างกายไหวตัวฟุ้งเลย รุนแรงมาก พุดจริง ๆ นี่ก็ไม่ได้เป็นทุกราย เป็นไปตามนิสัย วาสนาของท่านของเราไม่เหมือนกัน สำหรับเราเป็น เอาจนฟุ้งเลย เหมือนฟ้าดินถล่ม เทียวนะ รุนแรงขนาดนั้นเวลากิเลสขาดจากใจ กิเลสกับใจขาดจากกัน ใจเป็นธรรมทั้งแท่ง กิเลสขาดสะบั้นออกไปแล้วฟุ้งเลย ไหวถึงร่างกายสะเทือน จนร่างกายฟุ้งตัวเลย

ตั้งแต่นั้นมาที่นี้บรมสุขไม่ต้องถาม คำว่าบรมสุขคือสุขสุดยอด ผ่านสมมุติไปหมดเป็นสุขบรมสุขในแดนวิมุตติ ไม่ใช่เป็นสุขในแดนสมมุติเหมือนโลกทั้งหลายเป็นกัน ความสุขของจิตที่หลุดพ้นแล้วเป็นความสุขในแดนวิมุตติ มันฟุ้งตัวอย่างนั้นละ ที่นี้ กิเลสไม่มีตัวใดเข้ามาจน ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นไปจากใจแล้วใจไม่มีอะไรจนตลอดไปเลย ท่านว่านิพพานเที่ยง เที่ยงแล้วที่ใจ เพราะฉะนั้นพุดถึงเรื่องความเป็นความตายเราก็พุดเฉย ๆ เราไม่เคยสนใจที่จะหวั่นเกรงกับเรื่องความเป็นความตาย ไม่มีความเป็นกับความตายเท่ากัน น้ำหนักเท่ากัน

ถ้าเราคิดถึงเรื่องทำประโยชน์แก่โลกความเป็นอยู่มีน้ำหนักมากกว่า เวลามีชีวิตอยู่นี้ทำประโยชน์ให้โลก ตายแล้วไม่ได้ทำ ก็มีน้ำหนักเป็นแรงนี้เท่านั้น ถ้าธรรมดาลแล้วเท่ากัน จะเป็นจะตายเมื่อไรก็ธาตุชั้นธัมมิกานี้ ดินน้ำลมไฟประชุมกันอยู่มันก็เป็นดินน้ำลมไฟ กระจายออกจากกันก็จากส่วนผสม ออกไปมันก็เป็นดินน้ำลมไฟตามเดิม ใจเมื่อเป็นตัวโดยสมบูรณ์แล้วก็เป็นตัวอยู่อย่างนั้น เหมือนจิตพระอรหันต์ท่านครองร่างจิตท่านไม่มีอะไร แต่ร่างกายก็เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป มีเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อน

อย่างนั้นเหมือนกันหมด แต่ใจท่านไม่หวั่น เป็นอฐานะ คือเป็นไปไม่ได้แล้วที่จะให้เป็น
อย่างโลก

นั่นละการฝึกจิตเมื่อฝึกให้เต็มที่แล้วเป็นอย่างนั้น ไม่มีหวั่น คำว่าได้ว่าเสียไม่มี
หมด จะได้อะไรเสียกับอะไรไม่มี คือพอตัวทุกอย่างแล้ว นี่การอบรมจิตเมื่ออบรม
ให้เต็มที่แล้ว การพูดทั้งนี้ยกตัวออกมาพูดที่สอนพี่น้องทั้งหลายนะ เวลาสมบุกสมบัน
น้ำदार่วงบนภูเขาก็ได้มาพูดให้ฟัง เวลาฟัดกิเลสขาดสะบั้นจนฟ้าดินถล่มก็ได้มาพูดให้
ฟัง นี่ละการอบรมตัวเองเมื่อถึงขั้นนั้นแล้วเป็นอย่างนั้น ถึงขั้นสุดยอดของจิตแล้วก็
หมด ที่นี้ไม่มีอะไรกวน

คำว่าความเป็นว่าตายก็มีแต่ธาตุชั้นนี้ รวมกันอยู่ที่ธาตุรวมกันเท่านั้นเอง แยกออกไป
ก็ธาตุกระจายออกจากกันไปเป็นธาตุเดิมของเขา ธรรมชาติอันนี้ที่หลุดพ้นแล้ว อยู่
ภายในธาตุชั้นนี้ก็หลุดพ้นแล้ว ออกไปแล้วก็หลุดพ้นไปแล้วจะทำอย่างไร นั่นละให้มันรู้
ชัดๆ อย่างนี้ การปฏิบัติธรรมไม่ใช่ปฏิบัติสุมสี่สุมห้า ตายแล้วให้ไปสวรรค์ ให้ไป
สวรรค์นั้นนี่นะ มันรู้ที่อยู่ใจ พอพูดอย่างนี้เราก็เคยเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายฟัง ที่
เราอยู่ทางกะโหม-โพนทอง ที่เขาตายวันละห้าศพแปดศพ ชนกันออกมา

เราอยู่ในป่าลงมาจากภูเขามาพักอยู่ชายเขา บ้านเขาอยู่ในป่า มันตายอะไรก็ไม่รู้
นะวันละห้าศพแปดศพ ตกลงเราเลยไม่ได้ออกจากป่าช้า กุสลาให้เขา ตอนเข้าไปถึง
เที่ยงศพเขายังไม่ไป พอเที่ยงผ่านไปแล้วนั้นละศพไหลเข้าไป เราก็กุสลาให้เขา สุดท้าย
ไม่ได้ภาวนา ไปนั่งเฝ้าป่าช้าผีตายอยู่นั้น กำลังไหลเข้ามาๆ กุสลาให้เขา ไม่นานมันก็
เป็นขึ้นในตัวของเรา เป็นที่แรกมันเหมือนเสี้ยนเหมือนหนามนะแทงยิบเย็บๆ ภายใน
ก็นั่งกุสลาอยู่นาน เอ้ ทำไมเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างรวดเร็วด้วย

เพราะฉะนั้นพวกที่ตายสองวันตายนี้มากที่สุด สามวันตายมีน้อย ถ้าเลยสามวัน
ไปแล้วผ่านได้ไม่ตาย วันแรกตายก็มีแต่มีน้อย สองวันตายมีมาก ที่นี้มาเป็นในเจ้าของ
พอเป็นมันเป็นอย่างรวดเร็ว จึงทราบว่ อ้อ โรคที่เขาเป็นเขาตายเป็นโรคอย่างนี้เอง
ทราบในป่าช้านั้นแหละ มันเหมือนเสี้ยนเหมือนหนามเสี้ยก่อน ที่มแทงประสานกัน
แป็บปั๊บๆ ๗ แล้วหนักเข้าๆ แล้วแทงประสานเหมือนหอกเหมือนหลาวอยู่ในหัวอก อ้อ
เป็นอย่างนี้เอง นี่เราก็จะตายกับเขาแล้ว โรคชนิดนี้โรคที่เขาตายนั้นเอง

ก็เลยบอกเขา นี่โยม ที่อาตมามากุสลาให้โยมอยู่นี้ เวลาที่อาตมาเริ่มเป็นแล้ว
เป็นเหมือนหอกเหมือนหลาวที่มแทงหัวใจ เป็นอย่างรวดเร็วด้วย ให้อาตมา กลับ
สถานที่พักเถอะ เขาก็รีบให้เราไปเลยไม่มีการคัดค้าน โอย ถ้าอย่างนั้นให้ท่านไปเถอะ
เราก็เลยไป ถึงอย่างนั้นเขายังหลั่งไหลไปหาตอนค่ำจวนมืดไหลไปเลยทั้งบ้าน เขากลับ
เราจะตายแบบเดียวกัน พอเขาไปก็ไล่เขาหนีหมดเลย เอาละไม่เป็นไรแล้วละ ไม่เป็นไร

ละให้พากันกลับเสีย คือเราจะขึ้นเวทีพีดกันละซิ ไส้เขากลับบ้านหมดเราก็อยู่คนเดียว พีดกันเต็มเหนี่ยวเลย

นี่ละธรรมโอสถ ไม่เช่นนั้นเราตาย ธรรมโอสถเอาไว้นะ ชัดกัน ทุกขเวทนา แบบนี้เราก็เคยผ่านมาแล้วบนเวทีแห่งการภาวนา นี่มันก็เวทีเดียวกัน ทุกข์ก็อริยสังข์อันเดียวกัน ไม่นอกเหนือจากอริยสังข์นี้ไปได้ พีดกันเลยตั้งแต่หัวค่ำถึงหกทุ่ม โอ๊ย หนักมาก มันเหมือนหอกเหมือนหลาวทิ่มแทง แต่มันไม่ได้ไปค้ำนั่ง มีวิตกวิจารณ์อยู่แต่ว่า ถ้าตายเวลานี้...นี่ที่ว่าเรายังไม่อยากตาย มันเป็นจริงๆ ในจิต ถ้าตายเวลานี้เราจะค้าง เพราะจิตนี้ยังไม่พ้น แต่เรื่องขึ้นชั้นสูงขึ้นแล้ว ยังไงก็จะต้องกลับมาเกิดอีกแล้ว หากไปพักอยู่ในระยะทางก่อน ก่อนจะถึงนิพพาน

พักคืนหนึ่งวันหนึ่งเราก็ไม่อยากพัก ถ้าถึงนิพพานปิ้งแล้ว เอา ไปเมื่อไรไปเลย เราไม่เสียตายชีวิต เราต้องการนิพพานเท่านั้น วกวนกันอยู่ในเรื่องความเป็นความตาย ตอนนั้นยังไม่อยากตายเพราะยังไม่ถึงที่สุด มันจะไปพักกลางทาง พุดเปิดเผยเลยว่า สุทธาวาสนั่นแหละที่จะไป มันก็รู้ชัดๆ อยู่ในหัวใจไปถามใครธรรมพระพุทธรเจ้า รู้ชัดๆ ตายแล้วเราจะค้างชั้นใดๆ มันรู้แล้ว ค้างคืนหนึ่งวันหนึ่งไม่อยากค้าง ถ้าถึงนิพพานไปเดี๋ยวนี้ก็ได้ นั่น

ที่นี้ธรรมะก็กระเทือนขึ้นในใจ ท่านมาอยู่อะไรเรื่องความเป็นความตาย ท่านไม่อยากตาย โลกทั้งหลายเขาไม่อยากตายเขาก็ตายกันทั้งนั้น เป็นอริยสังข์ทั้งหมดห้ามไม่ได้ อำนาจของอริยสังข์ครอบทั่วโลกธาตุ เกิดแล้วต้องตาย ท่านมาอยู่อะไรกับสิ่งเหล่านี้ ธรรมเหล่านี้ท่านเคยพิจารณาแล้วไม่ใช่หรือ ธรรมะเกิดขึ้น ท่านไปกังวลอะไรกับอริยสังข์ เอา พิจารณาตรงที่มันเป็นชิ เท่านั้นจิตก็พลิกกลับปั๊บแล้วชัดกันเลย หกทุ่ม แก้กันตก แก้กันนี้แก้ตกชัดเจนนะว่าที่นี่ไม่ตาย

คือมันไล่กันออกทุกขเวทนาเหมือนว่าหอกว่าหลาว เหมือนจับหอกจับหลาวที่ทิ่มแทงถอนออกๆ ไส้ไปๆ ฟาดเข้าถึงจิตลงเต็มทีสว่างจ้าไปเลยเทียว นั่นเห็นไหมในท่ามกลางกองทุกข์ทั้งหลาย อำนาจของสติปัญญาบุกขาดสะบั้นไปได้กองทุกข์ทั้งหลาย จิตจ้าขึ้นมาเลย จากนั้นแล้วก็ เออ ไม่ตายแน่ละ หกทุ่ม เพราะมีนาฬิกาแล้ว หกทุ่มพอดีเลย จากนั้นก็ลงเดินจงกรม จุดไฟตะเกียงเล็กๆ ไว้ข้างนอกนั้น เวลามันตายมันอาจจะติดดินไปหรืออะไร เราเผื่อไว้อย่างนั้นแหละ ไปโดนเอาไฟไฟจะเผา มุ้งจะเผาคนเลยเอาไฟไปตั้งทางนั้น จากนั้นจิต หกทุ่มถอนได้เลย ไม่ตาย

ที่เสียตายไม่อยากตาย คือตายตอนนี้มันจะค้าง รู้ชัดๆ นะว่าเจ้าของห้วงโยยังไม่อยากตาย คือตายตอนนี้มันจะค้างแน่ๆ ค้างที่ไหนวันหนึ่งสองวันไม่อยากค้าง ถ้าถึงนิพพานแล้ว เอา เมื่อไรไปได้ทั้งนั้น แต่ยังไม่ถึงนิพพานมันก็ยังไม่อยากตาย ธรรมะ

ท่านตีเข้ามาตรงนี้ ฟาดเข้ามาตรงนี้แตกกระจาย ไม่ได้คิดถึงว่าอยากตายหรือไม่อยากตาย อยากอยู่หรือไม่อยากอยู่ ฟาดกับอริยสังข์ ทุกข์ขนาดไหนไล่กันไปจนกระทั่งจิตสว่างจ้าขึ้นมา ทุกขเวทนาที่เป็นมาให้เขาตายมาก ๆ ถอนหมดเลย ผ่านได้ไม่ตายด้วยธรรมโอสถ

จากนั้นมาก็ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์ เดือนเมษาอยู่ทางกะโหม-โพนทอง ตอนที่ยังไม่อยากตาย เพราะตายแล้วมันจะค้าง จากนั้นมาก็ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์เดือนพฤษภา ไปฟาดกันขาดสะบั้นลงไปนั้น ที่นี้ไม่อยากตายหรือไม่อยากตายเฉยเลย อย่างนั้นแหละ ไปตัดสินกันที่วัดดอย ออกจากนั้นก็ไปวัดดอยธรรมเจดีย์ หายสงสัยแล้ว ไม่มีอะไรเป็นอารมณ์ จะเป็นอยู่จะตายไปเมื่อไรได้ทั้งนั้นเมื่อสมมุติขาดสะบั้นจากใจ สมมุติคือตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายขาดไปแล้ววิมุตติผิ้งขึ้นมา ไม่มีกังวล หหมด นี่ละการฝึกใจ เห็นอย่างชัด ๆ นักภาวนานะ ธรรมดาเราไม่ได้นะ ไม่มีสติสังตัง ดิตดินตกที่หลับที่นอน ตกเตียงไปก็มีเพราะไม่มีสติ แต่นักภาวนาไม่เปลอ สงบเรียบตามธรรมดาของร่างกาย มันจะทุกข์ขนาดไหนสติปัญญาจ่ออยู่นั้น มันไม่ติดไม่ตัน นี่ละการฝึกใจ

มันก็จะไปหลายหนเหมือนกัน ที่เคยว่าร้องเอาไว้ โรคหัวใจได้ร้องเอาไว้ พอร้องได้มันอยู่นะ ถ้าสุดวิสัยแล้วแม้พระพุทธเจ้าก็ยังตาย นี่ยังไม่ถึงขั้นสุดวิสัย ชั้นที่พอร้องได้ก็ร้องได้ ผ่านมาได้จนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่อย่างนั้นมันจะไป มันคอยจะติด จิตจะออกร่างกายหมดลมหายใจแล้ว มันรู้กันชัด ๆ ไม่เปลอ หือ จะไปเดี๋ยวนี้เซียวเธอ บังคับบังคับได้ สักเดี๋ยวลมหายใจก็ค่อยมีมา ผ่าวเบา ตอนนั้นลมหายใจหมดเลยนะ หหมด เหลือแต่ความรู้ ความรู้ก็ค่อยแต่จะออก บังคับเอาไว้ไม่ให้ออก สุดท้ายลมหายใจก็ค่อยมีขึ้นมา พอมีขึ้นมาปรกติแล้วก็ปล่อยได้ไม่ต้องร้อง แน่ะมันเป็นชั้น ๆ เราผ่านมาหมดแล้วนะ เรื่องเหล่านี้ผ่านมาหมด

การฝึกใจนี้ก็ฝึกตัวเองคือใจเป็นตัวเอง ให้มันถึงที่ถึงแดนแล้วที่นี้ไม่หวั่น มันจะเป็นอะไร ๆ ไม่หวั่นทั้งนั้น หหมดความหวั่น จิตขอให้ฝึกได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วไม่หวั่น การเป็นการตายเสมอกันหมดไม่หวั่น เพราะจิตนี้ไม่เคยตาย ร่างกายมันจะถึงขั้นแตกมันก็แตกของมันจิตไม่แตก จิตเอาไว้ด้วยดีจากการอบรมภาวนาไม่แตก พวกกันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ เหนื่อย จะให้พร

(หลวงตาเจ้าคะเมื่อคืนหลวงตาฝันอะไร) ไม่พูด แต่ฝันดีอยู่นะ ระยะเวลา ๒-๓ คืนมานี้ฝันเป็นมงคล คือมันแปลกที่ว่าท้าวสักกเทวราชมาขอพิน นี่แปลกอันหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาพินหายเลย ก็กลางคืนก็มีอยู่มันโยกคลอน คือเราไม่ถอน ถ้าไปให้หมอดอน ถ้าถอนแล้วมันเกิดเรื่อง เราจะเก็บไว้ ถ้าพอถอนเราถอนเอง ถอนแล้วเก็บไว้เงียบเลยไม่ให้ใครทราบ พอตีท้าวสักกเทวราชมาขอตอนกลางคืน นอนหลับ มาขอพิน ก็พูดดี

อยู่นะ จะเอาไปให้พวกทวยเทพกราบ เอาไว้มนุษย์มันยุ่งว้างนั้นนะ เอาไว้กับมนุษย์ยุ่ง นี่ ท้าวสักกเทวราชพูดเองนะ จะเอาให้ทวยเทพกราบ เอาไว้กับมนุษย์มันยุ่ง เราก็คงไม่ลืม แล้วพอตื่นขึ้นมาหายใจเลย หายจริงๆ

พินี่นี่ มันโยกคลอนอยู่แล้ว เราจะค่อยให้มันออกเองแล้วก็เก็บไว้เองเราว้างนั้น พอตีมาฝันแปลกๆ ท้าวสักกเทวราชมาขอพิน พอตื่นขึ้นมาพินหายเลย มันยังงัยกัน มันคงจะกลืนเข้าไปหรืออะไรก็ไม่รู้นะพินเรา ก็มันตรงกับเวลาฝันอย่างนั้นนะ ก็มันตรงกันที่ว่าพินเราโยกคลอนอยู่ เราจะเอาออกเองเก็บไว้ที่ควร แล้วพอตีท้าวสักกเทวราชมาขอคืนนั้นมาขอพิน พอตื่นมาพินหายเลย แปลกอยู่นะ พินหายเลย เอ๊ะ หรือว่าเรากลืนลงไปเดี๋ยวนั้นก็ไม่รู้สิว่าได้กลืน รู้ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาพินหาย หลังจากท้าวสักกเทวราชมาขอพิน พอตื่นนอนขึ้นมาพินหายไปแล้ว แปลกอยู่

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ